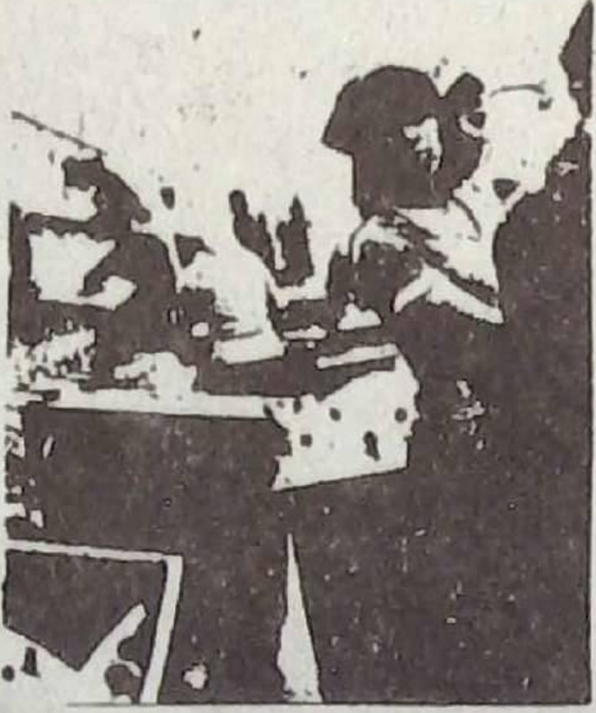

DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ

16 OCAK 1980 10 TL SAYI:6

Maraş katliamı tüm yurtta güçlü bir şekilde lanetlendi

Halkın birleşik devrimci mücadelesi ordu ve polis güçlerini dize getirdi

TEKSİF'İN SENDİKA PATRONLARI BERBAT BİR TOPLUSÖZLEŞME İLE İŞÇİLERİ SATTI

MESS PATRONLARININ TEKLİF ETTİĞİ ÜCRET ARTIŞI NEDİR:

Daha çok kâr, daha çok sömürü

NEDEN İŞÇİLER? BUHRANIN FATURASINI KAPİTALİSTLER ÖDESİN!

PETKİM-İŞ'TE BEYGİRLERİN TEPİŞMESİ

1980'DE ÖZGÜRLÜK VE SOSYALİZM İÇİN DAHA İLERİ!

İŞÇİ SINIFI, EMEKÇİLER YENİ YILA MARAŞ KATLİAMININ 1. YILDÖNÜMÜNDE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KİNİNİ HAYKIRARAK, ORDU VE POLİS BARİKATLARININ ÇİĞNEYEREK GİRDİ. ONBİNLERCE TEKEL İŞÇİSİ, SINIF DAYANIŞMASININ PARLAK BİR ÖRNEĞİNİ VERİYORLAR. İŞÇİ SINIFI 1980 YILINA KAPİTALİSTLERE, YÖNETİCİ SINIFLARA KARŞI MÜCADELE İÇİNDE ONLARIN BASKI VE SÖMÜRÜSÜ KARŞISINDA SESİNİ YÜKSELTEREK GİRİYOR. İŞÇİ SINIFI, EMEKÇİLER İÇİN 1980 YÖNETİCİ SINIFLARA KARŞI ÖZGÜRLÜK VE SOSYALİZM MÜCADELESİNİN GÜÇLENDİĞİ BİR GELECEK VAADEDİYOR.

YÖNETİCİ SINIFLAR İSE TELAŞ İÇİNDE ÇONKÜ DÜZENLERİ, İŞÇİLERİN, EMEKÇİLERİN MÜCADELESİ İLE SARSILIYOR, BU YÜZDEN ONLAR YENİ YILA KARAMSAR VE TEDİRGİN GİRDİLER. YENİ YIL ONLARA HİÇ DE İYİ BİR GELECEK VAADETMİYOR.

BÜTÜN DÜNYADA İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLER GELECEK İÇİN UMUTLU, SÖMÜRÜYE, ZULME SAVAŞMAYA AZİMLİDİR. 1980 DEVRİMİN DAHA DA GÜÇLENDİĞİ, YÖNETİCİ SINIFLARIN İKTİDARININ DARBELER YEDİĞİ BİR YIL OLACAKTIR.

NEDEN İŞÇİLER? BUHRANIN FATURASINI KAPİTALİSTLER ÖDESİN!

Bir yanda her geçen gün açlığa, sefalete, yoksulluğa, çekilmez bir hayata itilen işçiler, emekçiler, iş bulmak için sokaklara dökülen ve gittikçe sayısı kabaran insanlar; diğer yanda ise altın yıllarını yaşayan, kesesini tıka basa dolduran, kârına kâr katan burjuvazi. Toplumsal ekonominin burjuva örgütlenmesinin tipik bir tablosudur bu. Fabrika işçisi artık son sürümdeki toplum olan bu filmin sahnelerini bizzat yaşıyor, görüyor, izliyor. Mevcut kapitalist ekonominin yarını garantileyemediği, bugün ise sadece kendisinin ve ailesinin hayatını sürdürebilmek için bile yeterli olmayan bir ücretle onu esir etmeye çalıştığı apaçık ortada.

Artık daha sık duyar olduk, bilmem hangi fabrika kapanmış, yüzlerce işçi sokağa atılmış. Bir başka fabrikada patron yüzlerce işçinin çıkışını vermiş. Patron zarar ettiğini ileri sürüyor -muş. "İstemezdim ama, zarar ediyorum" diyormuş iyiliksever patron...

Ve binlerce işçi işsizler ordusu saflarına tekmelenir. Zorunlu izne çıkarılır işçiler. Geçtiğimiz günlerde OYAK-Renault'da 1100 işçi böyle fabrika dışına itildi.

Neden işçiler fabrikalardan atılıyor? Gerçekten patronlar zarar ediyor da ondan mı? Yayınlanan istatistiklere bakıldığında hiç de öyle olmadığı görülüyor. Kapitalistler milyarlarca lira kâr elde etmişlerdir. Öyleyse işçilerin işten atılması, sayısı her geçen gün kabaran işsizler ordusuna yazılması neden? Kapitalizm aynı zamanda üretim anarşisi demektir. Kapitalizmin yasalarının birinci ve temel maddesi kâr daha fazla kâr olduğundan üretim toplumsal ihtiyaçlara göre değil azami kâr dürtüsüne göre yapılır. Depolar ağzına kadar ürünlerle doldurulur. Ancak parababalarının depoları boşaltması yani ürünleri satabilmesi için pazar gerekir, alıcı gerekir. Oysa işçiler ve emekçilerin satın alma gücü hızla düşmektedir. İşçilerin ücretleri doludizgin giden fiyat artışlarına yetişememekte dolayısıyla çalışan yığınlar fahiş fiyattaki temel ihtiyaç maddelerinden ya vazgeçmekte ya da seyrek almak zorunda kalmaktadırlar. Tabii o zaman patronlar ambarlarını boşaltamamakta ve "çare"yi işçileri fabrikadan atmakta bulmaktadırlar. Kapitalistlerin depoları dolu ama işçilerin karnı aç! Garip gibi görünmesine rağmen burjuva ekonominin, kapitalizmin tipik bir çelişmesidir bu. Aynı zamanda ekonomik bunalımın da canlı bir göstergesi. Emperyalist tekellerin, IMF'nin boyunduruğu ise işçiler üzerindeki sömürüyü daha da ağırlaştırmakta, katmerleştirmektedir. İşçiler ülke içi buhranın yanısıra emperyalizmin buhranının yüklerini taşımaya da maruz bırakılmaktadır.

Yayınlanan bir istatistiğe göre 7 ay önce net asgari ücret 116 lira iken tüketim maddeleri fiyat artışı yüzünden bugün 53 liraya inmiştir. Yani bu 7 ay içinde işçinin satın alma gücü %50'den fazla azalmıştır. Bir yandan sürekli işten atmalar, bir yandan enflasyon, paranın sık sık değerinin düşürülmesi ve günlük geçim maddeleri fiyatlarının artırılması sonucu buhranın yükü işçilerin, emekçilerin sırtına yüklenmek istenmektedir. Parababalarının ceplerinin daha fazla şişmesi, enselerinin daha fazla kalınlaşması uğruna!

Zaten enflasyon, devalüasyonla kasığın ucuyla verip sapınla çıkardığı ücretlere daha da azgınca saldıran kapitalistler hükümetten tek bir ücret tespit edilmesinin kararlaştırılmasını da istemektedir. Ücretlerin dondurulmasından başka bir anlam taşımayacak olan böyle bir saldırıyla patronlar ekonomik buhranın yükünü bütün ağırlığıyla işçilere bindirmeye çalışıyorlar.

İşçiler bu yükü neden taşısınlar? Günde 8, hatta daha fazla saat çalışmasına rağmen karnını doyuramayan, ailesini geçindiremeyen işçiler daha da sefil bir hayatı neden kabullensinler? Buhranın sorumlusu işçiler değildir, bizzat kapitalist üretimin kendisidir. Öyleyse buhranın faturasını kapitalistler ödemelidir, işçiler değil!

Tekstil'in sendika patronları ne yapıyor

180 bin tekstil işçisini yakından ilgilendiren toplusözleşme dönemi sürüyor. Kapitalist patronlar her zamanki gibi önce Teksif'le toplusözleşmeyi imzaladılar. Teksif "işçilerimize, işverenlerimize, sendikalarımıza, memleketimize hayırlı olsun" nakaratıyla işçilerle kapitalistlerin uzlaştırılamaz çıkarlarını aynı kaba ko[...]ş ve işçileri açıktan satmıştır.

Peki, sözde devrimci geçinen Tekstil ne yapıyor? Bu reformcu-revizyonist sendika patronları da Teksif gibi kapitalist patronların kader arkadaşlarıdır. Onlar da tekstil işçilerini satacaklardır.

Bunu daha baştan şöyle açıklamışlardı: "Her toplusözleşme döneminde işverenler sendikası 'iki sendikaya da aynı ücreti veririm' diyerek iki sendikayı birbirine karşı kullanma yoluna gitmektedirler. Bir sendika ücreti kabul ettikten sonra diğeri de aynı ücreti kabul etmektedir."

(Tekstil-Özel sayı)

Nitekim geçtiğimiz toplusözleşme döneminde olanları tekstil işçileri bilirler. Teksif'in imzaladığı toplusözleşmeye "satış belgesi" diyen Tekstil patronları bir süre sonra işçilerin direnme istekleri karşısında "paramız yok, direnemeyiz" diyerek aynı satış belgesinin altına imzalarını basmışlardı.

Şimdi de Teksif satış belgesini imzalamıştır, sıra Tekstil'in sendika patronlarındadır. Onlar şimdi tekstil işçilerini nasıl satacaklarının hesaplarını yürütüyorlar. İşçilerin direnme azmini kırabilmek, onları aldatabilmek için çeşitli manevralara başvuruyorlar.

Son birkaç haftadır Tekstil'in örgütlü olduğu birçok fabrikada kapitalist patronlar sendika patronlarının rızasını alarak yüzlerce işçiyi, özellikle devrimci işçileri işten atmışlardır.

Meydana gelen bütün olaylar Tekstil'in reformcu, revizyonist sendika patronlarının "başarılı sözleşme" aldatmacasıyla aslında işçileri satmanın hazırlığında olduğunu göstermektedir. Tekstil işçilerinin bu sendika patronlarına güvenemeyecekleri açıktır.

Tekstil üyesi işçilerin işgüçlerini en iyi şartlarda satabilecekleri bir toplusözleşme imzalanmasının da, Teksif'in imzaladığı satış belgesini yırtarak kapitalist patronları yeniden (bu sefer sendika patronlarıyla değil, işçilerle) masaya oturtabilmenin bir tek yolu vardır. DSM etrafında birleşmek, toplusözleşme mücadelesini DSM etrafında birleşerek yürütmek.

Teksif sendikası ile Tekstil İşverenleri Sendikası arasında işkolunda çalışan işçilerin büyük çoğunluğunu kapsayan toplusözleşme geçtiğimiz günlerde imzalandı.

Bilindiği gibi ülkemizde tekstil işkolunda çalışan işçiler en kötü koşullarda ve en düşük ücretle çalışırlar. Bu durum, bu yıl da değişmedi. Teksif'in sendika patronlarının toplusözleşme görüşmelerinin "zaferle sonuçlandığını" ilan etmelerinin ise onların yüzsüzlüğünden başka bir sebebi yoktur. Şu "zaferle sonuçlanan toplusözleşme"nin işçilere neler getirdiğini görelim.

ÜCRET ARTIŞLARI

Sözleşmeye göre işçilerin ücretlerine birinci yıl 200, ikinci yıl 200 TL. brüt zam yapılmıştır. Buna göre işçiler aylık 6000 TL. zam alıyorlar. Asgari ücretle (tekstil işkolunda çalışan işçilerin büyük bir çoğunluğu asgari ücretle çalışmaktadır) çalışan bir işçi için bu, 5400-6000= 11.400 lira brüt aylık demektir ki bundan da işçilerin eline geçecek olan çıplak ücret ortalama 7000 lira civarındadır. Enflasyon oranının %80'i geçtiği, ardarda devalüasyonların birbirini izlediği, hayat pahalılığının 77'den bugüne %300, 78'den bugüne % 150'yi aştığı günümüzde Teksif'in aldığı ücret zammı ancak komik diye isimlendirilebilir. Örneğin Günaydın gazetesinin her ay yaptığı fiyat araştırmasına göre, 4 kişilik bir ailenin 79 yılı Aralık ayındaki sadece mutfak masrafları 7717 liradır. (Sözkonusu gazetenin saptadığı mutfak ihtiyaçları oldukça mütevazidir ve rakamlar gerçek piyasa

Bursa:

TEKSTİL İŞKOLUNDA TOPLU İŞTEN DEVAM EDİYOR

Bursa'da Tekstil işkolundaki Sifaş, Bisaş, Halıfleks ve Santral Dikiş'te toplu işten atmalar devam ediyor. İşten atılan yüzlerce işçi açlığa, sefalete terkediliyor. Kapitalizmin buhranının derinleşmesinin yanısıra Tekstil iş kolunda toplusözleşmelerin de gündemde olması kapitalist patronları bu yola daha çok başvurmaya itmektedir. Onlar böylece kapitalizmin buhranının yüklerini işçi sınıfına ödetirken, onun gelişen mücadelesini engellemeye de çalışmaktadır.

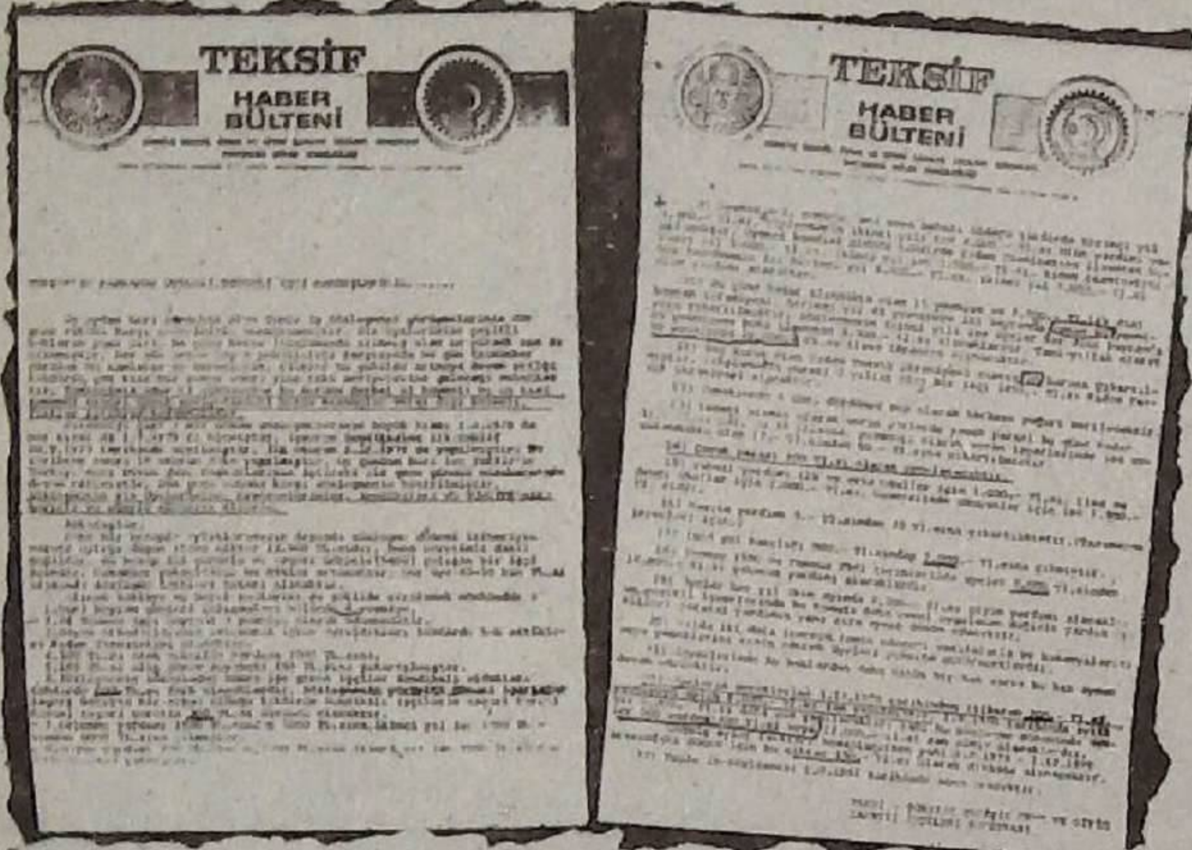
Tekstil patronlarının işten atmalarda öncelikle dikkat gösterdikleri nokta kendilerine karşı mücadele eden, işçileri yönlendiren ve birliğini sağlamlaştıran DSM'li işçi önderlerini ilk hedef seçmektir.

Tekstil'in revizyonist, reformcu sendika patronları da kapitalist patronlarla elbirliği yapmakta, onların bu işçi kıyımlarına destek vermektedirler.

İşçi sınıfını hedef alan bu saldırılar karşısında sessiz kalınamaz. Kapitalist patronlara ve sendika patronlarına saldırıları karşısında birleşmekten, işçi sınıfına karşı giriştikleri bu kıyıma karşı sonuna kadar mücadele etmekten, direnmekten başka yol yoktur. Ancak Tekstil işçileri böyle bir mücadeleyi DSM saflarında birleşerek verebilir.

Tekstil patronlarının yüzleri Bursa Tekstil işçileri nezdinde tamamen açığa çıkmıştır. Artık Bursa Tekstil işçileri onları yakından tanımaktadır. Nitekim geçtiğimiz günlerde yapılan şube seçimlerinde onların bu işçi düşmanı yüzleri iyice açığa çıkmış, teşhir olmuşlardır. DSM'nin seçimleri boykot, gerici sendika patronlarını kaderleriyle başbaşa

TEKSİF PATRONLARI BERBAT BİR TOPLUSÖZLEŞME İLE İŞÇİLERİ SATTI

TEKSİF HABER BÜLTENİ

TEKSİF HABER BÜLTENİ

rakamlarıdır)Ortaya çıkan tablo şudur ki tekstil işçilerinin alacakları ücret diğer temel ihtiyaçlar (giyim, kira vb.) bir yana sadece mutfak masrafını bile karşılamamaktadır ve işçileri tümüyle açlığa mahkum eden bir ücret olacaktır.

Ama elbette böyle bir hesap da tablonun tümünü ortaya sermemektedir.Çünkü 7717 lira mutfak masrafı 79 Aralık ayına aittir. Oysa Teksif patronlarının imzaladığı sözleşme 2 seneliktir ve Aralık 79'dan, Eylül 81 tarihine kadar geçerli olacaktır. Önümüzdeki günlerin fiyat artışlarıyla dolu olacağı ise herkesçe biliniyor ve yönetici sınıflar tarafından bile itiraf ediliyor.

SOSYAL HAKLAR

Teksif patronlarının imzaladığı toplusözleşmede herhangi bir ikramiyeden sözedilmemektedir.Bilindiği gibi hemen hemen bütün işkollarında işçilere yılın belirli dönemlerinde (dini bayram ikramiyeleri haricinde) ikramiye verilir.Bu, işkolunun durumuna göre 2-4 hatta 6 maaş tutarını bulmaktadır ve bugün işçiler ikramiyeleri daha da artırmak için mücadele ediyorlar. DSM' li işçiler Tekstil işkolu için hazırladıkları toplu sözleşme taslaklarında yılda 4 aylık ücret tutarında ikramiye tespit etmişlerdi. Oysa Teksif ' in geçen dönem imzaladığı toplusözleşmede olduğu gibi bu kez de ikramiyenin sözü dahi edilmemektedir.

Dini bayramlarda 45 günlük yevmiye ve 5 bin lira tutarında ikramiye; çocuk parası 100 lira; 7 bin lira yakacak yardımı;5 bin-6 bin lira evlenme yardımı; 2500-3000 lira doğum yardımı; 3500-4 bin lira ölüm yardımı; 30 gün üzerinden kıdem tazminatı. İşte Teksif ' in imzaladığı toplusözleşme ile sağladığı sosyal haklar bunlardır.Diğer işkollarında şimdiye kadar elde edilmiş miktarlarla kıyaslandığında ve bugünkü hızla artan hayat pahalılığı gözönüne alındığında 100 lira çocuk yardımı, 2500-3000 lira doğum yardımı, 30 günlük kıdem tazminatı... vb.'nin gülünç miktarlar olduğu kolayca görülüyor.

SÖZLEŞME, TEKSTİL İŞÇİLERİNİN İŞVERENE TAM BİR KÖLE OLMASINI HEDEFLEYEN MADDELERİ AYNEN MUHAFAZA EDİYOR

Teksif'in geçen dönem (1977-79 yılları arasında) imzaladığı toplusözleşmede patronlara sömürü ve baskıda kefiliğin her türlüsünü sağlayan maddeler yeralıyordu. Bu dönemki sözleşmede işçi düşmanı maddelerin hiç birisine dokunulmamış yani aynen muhafaza edilmiştir.

Teksif patronları işverenin işçiyi keyfince sokağa atmasını sağlayan maddeleri sözleşmeye(13, 17 ve 24. maddeler yetmedi anlaşılan) koymuşlardır. Toplu işten çıkarma halinde hangi işçilerin daha önce atılacağı bile sözleşmede yer almaktadır. Teksif patronları işçilere "patron sizi istediği anda işten çıkartabilir ve bu durumda kılımızı bile kıpırdatmayacağız" demektedirler.

Teksif patronları işçilerin çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi, haklarını arama ve elde etme mücadelesini kıracaklarını da sözleşmede açıkça ifade etmişlerdir. Sözleşmenin bir maddesi işyerinde işçi temsilcilerinin politik ve ideolojik faaliyette bulunamayacağını, sendika temsilcilerinin görevinin, işçi ve işveren arasında "işbirliği" ve "çalışma barışını" sağlamak, işçi ve işveren arasında çıkan uyuşmazlıkları "dostça" çözmek, işçilerin "makul olmayan"talep ve şikayetlerinden vazgeçmeleri için "işçiyi ikna etmek", " kanuna aykırı" davranışları "önlemeye çalışmak" olduğunu bağlamaktadır . Teksif patronları herhangi bir patronun işyerinde yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyeceği maddeleri sözleşmeye dahil etmiştir. Herhangi bir kapitalist Teksiften daha iyi bir sendikayı nereden bulabilir?İşte bütün kapitalistlerin gönlünde yatan sendika budur.

Ancak teksifin gerici patronlarının işçilerin mücadelesinin önüne set çeken, onların sınıf bilincini karartan faaliyetleri bu kadarla kalmıyor.

Bakın, teksif patronları bu yıl için imzaladıkları sözleşmenin başına hangi ibareleri eklemişler: "hergün artan hayat pahalılığı karşısında bugün tatminkar (!) görülen bu zamların ve ücretlerin, fiyatlar bu şekilde artmaya devam ettiği taktirde (kim bilir belki de artmaya devam etmez!) çok kısa bir zaman sonra yine eski seviyelerine geleceği muhakkaktır. Temennimiz odur ki hükümetler bu duruma derhal el koymalı (mesela "derhal" hayat pahalılığı "yasaktır" diye bir kanun çıkarmalılar , sanki fiyat artışları ve pahalılık kapitalist üretimin kaçınılmaz bir sonucu değilmiş gibi) ve en kısa zamanda asgari ücret seviyesindeki bütün kazançlar vergi dışı kalmalı (değişen birşey olurmuş gibi), fiyatlar istikrar kazanmalıdır."

Teksif'in sağladığı ücret artışlarının şimdiden işçileri açlığa mahkum etmesi bir yana,sendika patronları bu ücretlerin de kısa sürede eriyeceğini itiraf ediyorlar. Ve işçileri mücadeleden vazgeçirebilmek için onları yozlaştırmaya bilincini karartmaya çalışıyorlar. "Temennileri hükümetlerin bu duruma derhal el koymasıymış..." satılmış sendika patronları işçilere "mücadele etmeyin,hükümetlere yalvarın,köleliğe boyun eğin" çağrısında bulunuyorlar.

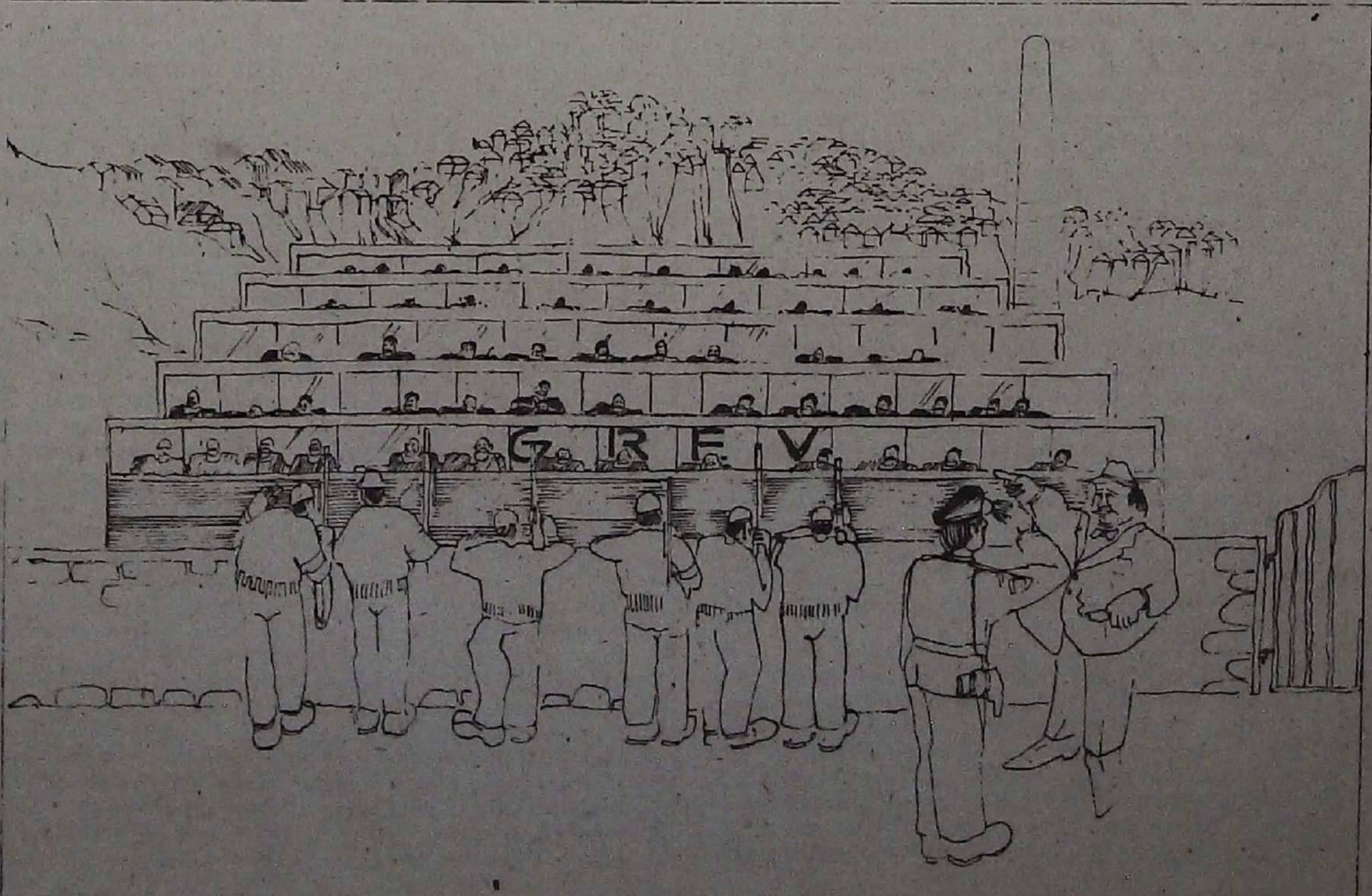
Teksif patronları işçilere, "sözleşmenin siz üyelerimize, işverenlerimize, sendikalara ve TÜRKİŞ'mize hayırlı ve uğurlu olmasını dileriz " demeyi de ihmal etmemişlerdir.Sözleşmenin işverenlere ve Teksif'e "hayırlı ve uğurlu" geldiğine şüphe yok. Ancak işçiler için durum tam tersidir. Görülen odur ki gelecek günler de Teksif patronlarına hiç de hayırlı ve uğurlu" olacağa benzemiyor.

ATMALAR

bırakma çağrısı işçilerde yankı bulmuş, Tekstil şube seçimlerine 4000 üyesi olduğu halde 1400 kişi katılmıştır. Bunların çoğunluğunu dışarıdan getirilen T"K"P'li sosyal-faşistler oluşturmaktaydı.

Tekstil patronlarının seçimlerde ağızlarından düşürmedikleri bu sözde "demokrasi"nin nasıl bir aldatmaca olduğunu da seçimler sırasında çevirdikleri dolaplarla da açığa çıkmıştır.

DSM'li işçiler Tekstil işçilerine işten atılmaların nedenlerini açıklayan,sendika patronlarını teşhir eden ve işçileri işten atılmalara karşı mücadeleye çağıran bir bildiri dağıtmışlardır.

MESS patronlarının teklif ettiği ücret artışı nedir:

DAHA ÇOK KÂR, DAHA ÇOK SÖMÜRÜ

• MESS'İN ÖNERDİĞİ ÜCRET ARTIŞI İLE İŞÇİNİN ALIM GÜCÜ 1977 YE GÖRE YARI YARIYA DÜŞÜYOR

MESS patronları geçen haftalarda yeni toplusözleşme dönemi için Maden işçilerine kendi ücret artışı önerileri ni açıkladılar.MESS patronlarının önerdikleri ücret artışlarına bakıldığında yeni dönemde işçileri nasıl kölece sömürmek istedikleri açıkça görülüyor. Üstelik de iki yıl için geçerli olacak ücret artışları işçilerin yaşam ve geçim şartlarını değil biraz olsun iyileştirmek, işçilerin satın alma gücünü bugünkü düzeyde bile tutamayacak ölçülerde düşük.

Günümüzde enflasyon %80'i çoktan geçti,yağ, kömür, gaz gibi temel ihtiyaç maddeleri ya bulunamıyor, bulunduğunda ise karaborsa fiyatlarla satılıyor. %100'e varan zamların ardı arkası kesilmek bilmiyor,15-20 günde bir yapılan devalüasyonlarla paranın değeri habire düşürülüyor,dolayısıyla işçinin ücreti durduk yerde azalıyor, böylesine temel ihtiyaç maddelerinin satın almanın son derece güçleştiği bir ortamda MESS'in önerdiği gülünç derecede düşük ücretler doğal olarak işçiler tarafından öfkeyle karşılandı. MESS patronları işçileri 7 gruba bölerek her grup için ayrı ayrı ve gittikçe düşen miktarlarda ücret zammı öneriyor. Buna göre birinci yıl en fazla ücret alan grubun saat ücretlerine 22 TL, ikinci yıl için 25 TL. zam veriyor. Bu zamlar kağıt üzerinde işçilerin bugünkü ücretlerine göre ortalama %70 lik bir artışı gösteriyor. Bir de gerçeklere bakalım. 1977-1979 döneminde temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları ortalama %300 arttı. Örneğin 1 kg et 63 liradan 220 liraya, peynir 40 liradan 150 liraya, 1 metre basma 11,50 liradan 37,50 liraya, 1 çeki odun 175 liradan 750 liraya çıktı. 1977'de ücretiyle 1 kg et, ya da ekmek alabilen işçi, bugün aynı parayla sadece 300 gram et alabilir. Buna MESS'in verdiği zammı da eklersek 1977'de 1 kg et alabilen işçinin bugün 1/2 kg. et alabileceği ortaya çıkar. Yani MESS'in önerdiği ücretler, işçinin alım gücünün 1977'ye göre yarı yarıya düşmesi demek oluyor. Düşünün ki işçi 2 yıl önceki aylığıyla zaten geçinemiyordu. Bir de aylığı yarı yarıya değer kaybedince nasıl geçinecek! Tabii buraya kadar söylediklerimizde sadece 1977 - 79 yıllarındaki fiyat artışları dikkate alınmıştır. 1980 ve 81 yılları için fiyat artışları hesaba katılmamıştır.Geçen iki yılda temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları %300 artarsa önümüzdeki iki yılda ne kadar artacağını ve işçilerin MESS'in verdiği ücret artısıyla nasıl yaşayacağını artık siz düşünün.

Ama bütün bunlar kapitalistlerin umurunda bile değil. Yan gelip yatarak yüz milyonlar kazanan bu şiş göbekli domuzlar sonra da kalkıp ücretlere zam yaptık, işçiler 20 bin, 30 bin lira alıyor diye laf ebeliği yapıyorlar. Üstelik bir de utanmadan"Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik bunalımın, hayat pahalılığının nedeni işçi ücretlerindeki artıştır" demiyorlar mı! Hem suçlu hem güçlü diye buna denir işte.Suratları sanki surat değil kösele. Onların bütün derdi işçileri daha fazla sömürmek,kârlarına kâr katmaktır.Düzenin çarkları hep patronlar için dönüyor.Zamlarla, devalüasyonlarla işçilerin cebindeki paralar kalın enseli patronların cebine akıyor.İşçiler açlık ve sefaletle yüzyüze gelirken Koçların, Kamhilerin göbekleri şiştikçe şişiyor.Bu sahtekâr domuzlar toplusözleşme dönemi gelince, ya da işçilerin sırtına yeni yükler bindirilirken buhrandan,zorluklardan, iflasla yüzyüze olduklarından dert yanıyorlar. Gören de neredeyse hallerine bakıp acıyacak. Ama kârların açıklanmasına sıra gelince foyaları meydana çıkıyor. İşte 1978 yılında bazi kapitalistlerin kârları şöyle:

OTOSAN

240 milyon 743 bin lira

METAŞ

62 milyon 482 bin lira

Pancar Motor

166 milyon 655 bin lira

Profilo

61 milyon 922 bin lira

Nasaş Aluminyum

186 milyon 122 bin lira.

1978'de özel sektör 100 milyar lira kâr etmiştir. Evet. Zavallı kapitalistler sadece 100 milyar lira kâr etmişler! Bari işçiler biraz fedakârlık yapsın da patronları biraz kârlarını artırsınlar. Yoksa bu kadarlık kârla nasıl geçinecekler!

Patronlar bu kadar kâr ederken, aynı dönemde işçilerin gerçek ücretleri düşmüştür. MESS patronları yeni dönem için ücret önerileriyle de işçilerin sırtından milyarlık kârlarını daha da artırmak, buna karşın işçileri safalet ve açlığa itmek istiyor. İşçinin kanıyla, canıyla semiren kapitalistler böylece daha düşük ücret, daha fazla kâr diyorlar.

MADEN-İŞ 23. Genel Kurulu yapıldı

İŞÇİLER ÖNÜNDE "SAVAŞIMCI","SOSYALİST," KAPİTALİSTLER ÖNÜNDE EL PENÇE DİVAN

Maden-İş sendikasının 23. Erken Genel Kurulu Aralık ayının sonuna doğru yapıldı. Delegelerin bir çoğu göstermelik seçimler sonucu belirlenmiş revizyonist patronların yardakçılarıydı.Geri kalanlar da hayali üyeler arasından sendika patronlarının atadığı delegelerden oluşuyordu.Evet hayali üyelere sahipti revizyonist Maden-İş.Çünkü gerçekte 35-40 bin olan üye sayısını 85 bin göstermiş ve bu hayali 50 bin üye için de delege atamıştı.Genel Kurul T'K'P'nin metal işçileri arasında kaybettiği gücü toplama çabalarına sahne oldu.Bol bol "sosyalizm", "burjuvaziye ve DGM'ye karşı Savaşım" çığlıkları atıldı.Revizyonist Maden-İş patronlarının işçilere yaranmak için yapmadıkları cambazlık kalmadı.Genel Kurul'da bir de enternasyonal marşı söylendi.Bütün dünya işçi sınıfının komünizm ülküsünü dile getiren,ancak gerçek komünistlerin sahip çıktığı bu marşı söyleyerek karşıdevrimci amaçlarını maskelemek istiyorlardı.Revizyonist patronlar böyle yapmak,yüzlerindeki yırtılmış,boyası düşmüş sosyalizm maskesini sağlamlaştırmaya çalışmak zorundaydılar. Çünkü bugün sosyalizm özlemi işçi sınıfı ve başta metal işçileri saflarında daha yaygın ve daha güçlüdür. Ve bunun için dünün Atatürkçüsü Kemal Türkler bugün "Leninci" keşili vermiştir.

Sendika patronları iş lafa gelince işçi hakları, burjuvaziye ve DGM'ye karşı "savaşım" konusunda mangalda kül bırakmazlar. İşçi haklarını somut olarak elde etme mücadelesi işçi sınıfının çıkarları söz konusu olunca patronların göz de uşakları,düzenin başta gelen savunucusu olup çıkıverirler. Onların işçilerin mücadelesini saptırmak için yapmayacakları yoktur.

Maden-İş'in 23. Genel Kurulu ve ayakta kalan kaleleri de birgün yıkılacaktır.

MESS PATRONLARI GEN[...]

• MESS, İŞGÜVENLİĞİ KIDEM TAZMİNATI GİBİ KONULARDA TAVİZE YANAŞMAYACAK

• GEREKİRSE OCAK AYINDA LOKAVT İLAN EDİLMESİ KARARLAŞTIRILDI

• MESS PATRONLARI İŞÇİ DÜŞMANI PLANLARINI UYGULAMADA MADEN-İŞ'E GÜVENDİKLERİNİ TEKRAR SÖYLEDİLER EH KURDUN DOSTLUĞU GENE KURTLA OLUR

MESS patronlarının toplusözleşme önerisi olarak getirdikleri taslak yan taraftaki yazıda da görüldüğü gibi metal işçilerinin satın alım gücünün 1977'ye göre yarı yarıya düşmesi anlamına geliyor.Ancak MESS patronlarının isçi düşmanı planları bu kadar değildir.

Onların başka hesapları da var.HALKIN YOLU gazetesi MESS patronlarının 21 Aralık tarihinde yaptıkları "gizli" bir toplantıda aldıkları kararları açıklayarak,onların toplusözleşme görüşmelerinde gerçekleştirmek istedikleri planlarını ortaya sermiştir. Söz konusu yazıya göre MESS patronları şu kararları almışlardır.

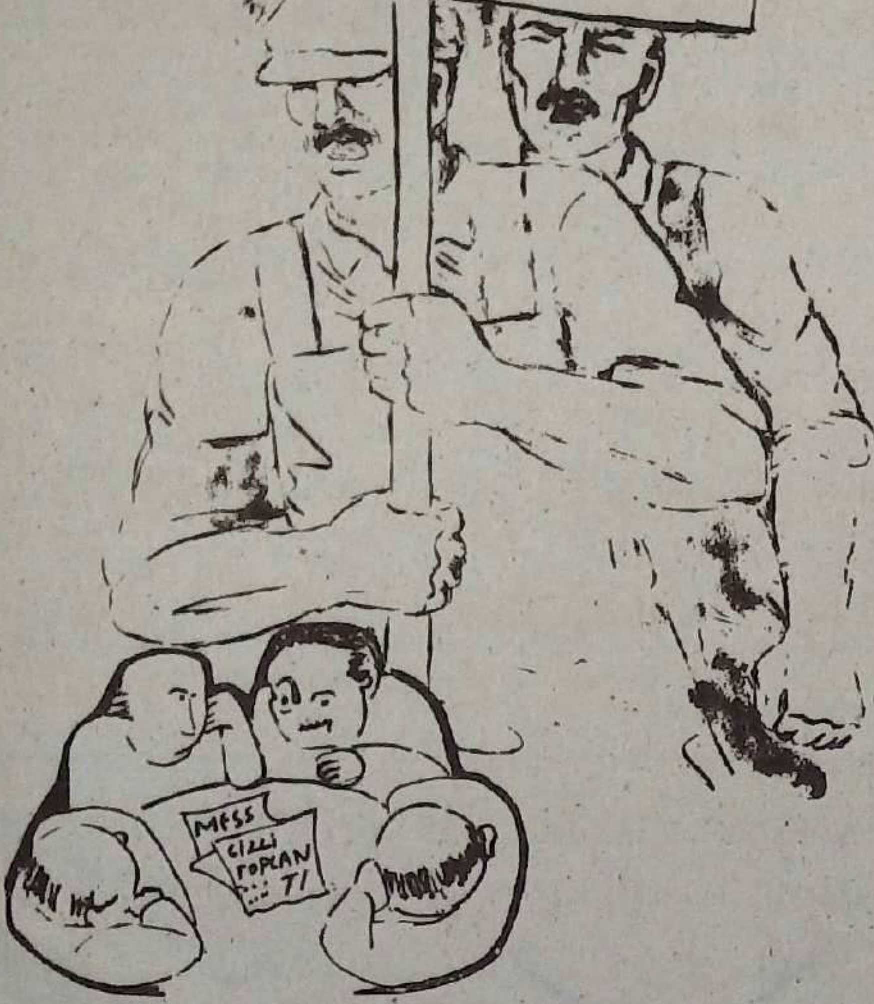
Toplusözleşmelerde bazı küçük ücret artışları verebileceklerini belirten patronlar,sosyal hakları kabule ise asla yanaşmayacaklarını ifade etmişlerdir.Yani çalışma sürelerinin kısaltılması, ikramiyelerde artış,yıllık ücretli izinler,kıdem tazminatlarında artış, sevk ve idare gibi konularda asla taviz verilmeyecektir ve görüşmeler kısa sürede bitirilecektir. İşte MESS patronlarının toplusözleşmelerde izledikleri politika budur.

MESS patronları bu yolla neyi amaçlıyorlar? Aslında bu,burjuvazinin, patronların her zaman baş vurduğu bir yoldur.Mücadelenin ilerlemesi karşısında onlar sosyal ve siyasi taleplere sırt çevirip işçilerin önüne bazı ekonomik kırıntılar,küçük ücret artışları atarlar. Böylece onlar mücadeleyi bölmeyi hedeflerler.Küçük ücret artışlarıyla, bu ekonomik kırıntılarla işçileri daha ileri taleplerden, kalıcı sosyal ve siyasi taleplerden vaz geçirmektir hedefleri. Çünkü bazı ufak tefek ekonomik tavizlerle kendilerinin kayba uğraması sözkonusu değildir.Onlar ekonomiyi,piyasayı ellerinde tuttuklarına göre işçilere verdiklerini çok kısa bir sürede zamlarla tekrar geri alacaklar, kârlarını artıracaklardır.Oysa sosyal haklar daha kalıcıdır ve işçilerin durumunda kısmi

PL[...]

METAL [...]
YUMRU[...]
OLDUĞU[...]

düzelmele[...]
Topla[...]
ronları [...]
na etkin[...]
vurmayı [...]
mışlardı[...]
cak ayı [...]
lan edil[...]
sözetmiş[...]
çilerin [...]
bu işçi [...]
uygulaya[...]
lis ve o[...]
zami ölç[...]
ta MESS[...]
nin aldı[...]
arasında[...]
Peki,[...]
nın bu i[...]
larını u[...]
dikleri [...]
siz ki r[...]
İş patro[...]
yazıda [...]
nın bu k[...]
lerine d[...]
den-İş r[...]
nin geçe[...]
döneminc[...]
"MESS'i [...]
nının "M[...]
biçiminc[...]
şaret e[...]
nu Made[...]
yumuşama[...]
rak değe[...]
Ayrıc[...]
rı 1.Tu[...]

...ARI GENE HANGİ İŞÇİ DÜŞMANI PLANLAR KURUYOR?

METAL İŞÇİLERİ ARTIK SÖZ SIRASI SİZDE YUMRUĞUNUZU SIKMALI, DÜNYANIN KAÇ BUCAK OLDUĞUNU ONLARA GÖSTERMELİSİNİZ

düzelmeler sağlayabilir.

Toplantıda MESS patronları lokavt silahına etkin bir biçimde başvurmayı da kararlaştırmışlardır. Hattâ onlar Ocak ayı içinde lokavtın ilan edilebileceğinden de sözetmişlerdir. Ayrıca işçilerin direnişine karşı bu işçi düşmanı planları uygulayabilmek için polis ve ordu güçlerinden azami ölçüde yararlanmakta MESS kapitalistlerinin aldıkları kararlar arasındadır.

Peki, MESS patronlarının bu işçi düşmanı planlarını uygulamakta güvendikleri nedir? Şüphesiz ki revizyonist Maden İş patronları. Sözkonusu yazıda MESS patronlarının bu konudaki düşüncelerine de değiniliyor. Maden-İş revizyonistlerinin geçen toplusözleşme döneminde kullandığı "MESS'i ezeceğiz" sloganının "MESS'e geçit yok" biçiminde değiştiğine işaret eden patronlar bunu Maden-İş'in şimdiden yumuşamaya başlaması olarak değerlendirmişlerdir.

Ayrıca MESS patronları 1. Tur görüşmelerde 140 madde üzerinde tartışıldığını ancak hiç bir madde üzerinde anlaşmaya varılmadığını belirtmekle birlikte 2. Tur görüşmelerde pek çok maddeyi Maden-İş'e kabul ettirecekleri ümidini de ifade etmişlerdir. Nedenini ise şöyle açıklamıştır patronlar: Maden-İş ilk toplantıya temsilciler, uzmanlar...vb. ile birlikte 50 kişiyle katılmıştır ve bu yüzden "uzlaşmaz", "savaşımcı" pozları takınmıştır. Oysa demiştir patronlar; "2. Tur görüşmeye bu kadar kalabalık gelmeyeceklerdir, yani 'bizbize', 'başbaşa' olacağız ve biz Maden-İş i yola getirmesini biliriz." MESS patronları aynı şeyin geçen dönemki toplusözleşme görüşmelerinde de olduğunu belirtmişlerdir.

Metal işçileri, işte "yukarıda", "tepede" dönen dolaplar bunlardır. MESS patronları işçilerin sırtına basma planlarını Maden-İş patronları sayesinde gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Çünkü biliyorlarki "tekellere karşı savaşım" çığlıkları işçilerin gözlerini boyamak için atılmaktadır. Bu nedenle bu kadar bir gürültü çıkmasına ses etmiyorlar. Maden-İş revizyonistleri patronların karşısında ise dillerini yutmakta, "savaşım" sözleri barışa dönüşmektedir. Metal işçileri elbette bunlara seyirci kalmayacaklardır. Maden- İş hakkında beslenen en ufak bir hayale, "gene de en iyisi bunlardır" gibi bir düşünceye artık yer olamaz. Toplusözleşmeler de Maden-İş'e güvenilemeyeceği gibi; mücadele MESS patronlarıyla birlikte Maden-İş'i de hedef almak zorundadır.

Metal işçileri kâğıt üzerinde rakamların artışı ile elbette tatmin olmayacaklardır. Metal işçilerine gerekli olan şişirilmiş rakamlar, birkaç ay sonra elinden uçup gidecek bir ücret artışı değil, işsizliğe karşı, pahalılığa karşı işçileri korumayı sağlayacak sosyal haklardır; iş güvenliği, kıdem tazminatı konularında elde edilecek haklardır. Ücret artışları ancak bunlarla birlikte olursa bir şey ifade eder.

O halde metal işçileri haklarımızı ne MESS'e ne revizyonist Maden-İş'e kaptırmayalım. Yağma yok! İşçilerin söz sırası artık geldi. Metal işçileri yumruğunu sıkmalı ve dünyanın kaç bucak olduğunu onlara göstermelisin.

—PETKİM-İŞ'te beygirlerin tepişmesi

● T'K'P'li sosyal faşistler M.Kılınç'ı devirerek Genel merkezi ele geçirmislerdi

Petkim-İş sendikasının Genel Yönetim Kurulu ve Genişletilmiş Genel Temsilciler Kurulu geçtiğimiz günlerde toplandı. Bu toplantı T"K"P'li sosyal-faşist sendika patronlarının (Mustafa Karadayı başkanlığında) eski sendika patronu Mehmet Kılınç'ı devirerek Petkim İş genel merkezini ele geçirmesinden sonra yapılan ilk toplantı. Bu nedenle sendika patronları arasındaki çekişme halen daha sürüyor.

Bu sendika patronlarının, beygirlerin tepişmesi sırasında etrafa pis kokular saçılmaması, kirli çamaşırların ortaya serilmemesi düşünülemezdi. Hele bir de genel kurul söz konusu olunca, sosyal-faşist sendika patronları Mehmet Kılınç'ın yaptığı ve kendilerininde ortak olduğu sahtekârlıkları bir bir sıralıyorlar. Tabii ki bunların hepsinin tek sorumlusunun M.Kılınç ve tayfaları olduğunu iddia ederek. Bu her türden burjuva revizyonist sendika patronlarının klasik yöntemidir. Onlar işçi düşmanı yüzlerini gizleyebilmek için böyle manevralara başvurmak zorundadırlar.

T"K"P'li sosyal-faşist sendika patronlarının ve tayfalarının tek tek konuşmalarında ele verdiği suçlardan bazıları şöyle:

Örneğin DEVA Holdingte eski sendika patronu işçilerin işten atılması konusunda işverenle anlaşmış. Yeni sendika patronları bunu şöyle ele veriyor: "DEVA'da toplusözleşmeye kısım kapanır hükmünü koymus sınıf uzlaşmacıları, işçi tüccarları".

Topkapı Habaş'tan bir revizyonist şunları ele veriyor:

"Kayyuma önerilen isimlere dikkat etmek gerekir. Kimler yanyana gelmiştir. Şube kongrelerinde sosyalizme küfreden,...M.Kılınçlar, Habaş sözleşmesinin son anında işçiler grev derken toplu iş sözleşmesi bağıtlansın -yani satış tamamlansın- diyen, temsilcilere 'istifa edin de işçiler korksun" diyen Z. Özyavuzlar birarada. Kutlu olsun diğerlerine de". Söylenenler tastamam böyle. Ancak konuşmacı revizyonist bir noktaya dikkat etmemiş. O da "Kayyuma önerilen isimlerden" birisinin (Mehmet Altunay) artık kaderini eski sendika patronlarından ayırarak T"K"P'li sosyal-faşist birleştirmiş olması. Nitekim o da genel kurul sırasında yaptığı konuşmada M.Kılınç'ın aleyhine atarak yeni efendilerine yaranmış.

İzmir Şube başkanı olan bir sosyal-faşist sendika patronu ise, DGM direnişi sırasında patronlar birçok işçiyi işten attıklarında "sendika yöneticilerinin işverenlere DGM'lerde atılanlardan şunları alın, şunları almayın" diye liste gönderdiklerini anlatıyor.

Birbaşka revizyonist ise sunları açıklıyor: "M. Kılınç'ın Pedagaz işçisine çektirdiklerini bizler iyi biliriz. Toplusözleşmeye telefonla imza atılan günler yaşadık."

...

Kuşkusuz ki genel kurulda açığa çıkanlar Petkim-İş'in eski sendika patronlarının işçi sınıfına ihanetlerinin, işçi düşmanı tutumlarının yalnızca bir bölümünü oluşturuyor. Ancak bu kadarı onların iğrenç yüzlerini göstermek için yeterlidir.

T"K"P'li yeni sendika patronları, bugüne kadar işlenmesine ortak oldukları suçları eski sendika patronunun sırtına yıkarak kendilerini, revizyonist Petkim-İş'i aklamaya çalışıyorlar. Ancak çabaları boşuna. Onların açıklanan bu suçlara ortak olmaları, bizzat M.Kılınç la birlikte işlemeleri bir yana, gizlemeye çalıştıkları sayısız sahtekârlık, işçi düşmanı tutum, ihanetler onları işçi sınıfına tanıtmıştır. Kapitalist patronlarla işçiler arasındaki çatışmaların keskinleşmesi, işçi sınıfının mücadelesinin yükselmesi onların maskesinin düşmesini de kolaylaştırmaktadır.

Nitekim Mersin Soda'da olanlar açıktır. Soda işçisi onların yüzünü çok iyi gördü, ihanetlerini yaşadı. Sosyal-faşist sendika patronlarının düzen savunuculukları, işçi düşmanlıkları, yaptıkları sahtekârlıklar, sosyalizme düşmanlıkları Soda'da bir bir açığa çıktı, DSM'li işçiler tarafından açığa çıkarıldı. İşçileri satan sosyal-faşist sendika patronları korkularından işin Şubesini kapatıp kaçmak zorunda kaldılar.

Sosyal-faşist sendika patronları böyle manevralarla yüzlerini gizleyebileceklerini, birinin genel merkezi de kapatıp kaçmaktan kurtulacaklarını sanıyorlar...

Beyoğlu Havagaz:
İŞÇİLER DSM ETRAFINDA BİRLEŞTİĞİNDE GÜÇLÜDÜR

Beyoğlu Havagaz adıyla bilinen işyerinde (Kâğıthane'de fabrika, Dolmabahçe'de depo, Beyoğlu'nda Genel Müdürlük) toplam 700 işçi çalışmaktadır. Bu işyerinde her renkten gerici, burjuva revizyonist sendika ve akımların işçi düşmanı tutumları sonucu işçiler sahte kamplara ayrılmış durumdalar. (Alevi, Sünni, Konyalı, Sivaslı gibi.) İşyerinde iki sendika faaliyet göstermektedir. Bunlardan birisi işyerinde yetkili olan Türk-İş'e bağlı Enerji-İş Sendikasıdır. Diğeri ise işkolu seviyesinde yetkili DİSK'e bağlı Genel-İş'tir. İşyerinde genellikle alevi işçiler DİSK'e, sünni işçiler ise Türk-İş'e bağlı sendikaya kayıtlıdır.

Havagaz'da temsilcilik seçimleri 3 gruba ayrılmıştır. (Harici şube, Hizmetliler, Fabrika) DSM burada çalışmasına başladığında Fabrika seçimleri yapılmıştı. Harici şube seçimleri gündemdeydi. Bu seçime 3 liste katıldı (Sosyal-faşistler, Enerji-İş, DSM). Sendika (Enerji-İş) çeşitli oyunlara başvurarak seçimleri kazandı. Biz seçimi kaybetmemize rağmen bir dizi deney ve tecrübe sahibi olmuştuk.

Burada Mart 79'dan beri toplusözleşme imzalanmamıştı. Ve işçiler iki burjuva sendikanın çıkar çekişmelerine alet edilerek daha da yoksulluğa itiliyordu. İşveren ise işçilerin gözünü boyamak için her ay 3000 lira ödeyeceğini vaadetmişti. Ancak ilk ay verdi, ikincisine gelince vermeyeceğini söyledi. Bunun üzerine işçi arkadaşlarla bir durum değerlendirmesi yaparak direnişe gitmeyi kararlaştırdık. Biz DSM'li işçiler durumu işçilere anlattığımızda 700 işçiden tek bir ses çıktı: "Sonuna kadar sizinleyiz". Bunun üzerine direnişe yemek boykotu ile başladık. Önce kimse yemeğe çıkmadı, daha sonra işi bırakmaya karar verdik. İşi bıraktığımızda işveren yalvaran bir edayla işbaşı yapmamızı söyledi, bizler ise hakkımızı almadığımız sürece, eski toplusözleşme farklarının verilmediği, işçiler üzerindeki baskılar kaldırılmadığı sürece direnişi sürdüreceğimizi tüm kararlılığımızla açıkladık. İşveren ne kadar direndiyse de, yine de yenildi ve direniş başarıyla sonuçlandı.

Bunun üzerine gerici, burjuva, revizyonist koronun da sesi kısılmıştı. 700 işçinin katıldığı direnişimizi işyerinde çalışan 200 memurun da sonunu kadar desteklemesi onların rezil yüzlerine indirilmiş ikinci bir şamardı. Artık HaVagaz direnişlere hazırdı, artık Havagaz mücadeleye hazırdı, hem de yılmadan, usanmadan, hiç bir engel tanımadan. Direnişin başarıyla sonuçlanması üzerine T"K"P-İGD gibi sosyal-faşistler de işçilerin güçlü darbesini yediler.

İşyerinde tamamen tecrit olan T"K"P-İGD'li sosyal-faşistler yeni sahte kârlıklara başvuruyorlar. Çareyi patronla açıktan işbirliği yapmakta, ihbarcılık vb.'ye sarılmakta buluyorlar. Geçenlerde İKD li bir sosyal-faşist elebaşının işyerinde çalışan devrimcilerin listesini patrona vermesi üzerine işçilerle kalabalık bir toplantı yaparak onların faşist yüzlerini teşhir ettik. Ve işçiler bunun üzerine onlara gereken dersi verdiler.

Harici şube seçimlerinden sonra Hizmetliler seçimi yapıldı. Seçimde 2 liste vardı. Birinci liste işyeri yöneticilerinin ve DİSK'li sendika patronlarının desteklediği, ikincisi ise DSM'li işçilerin oluşturduğu liste. Sosyal-faşistler bu seçimde bağımsız liste çıkaramadılar. İşveren bizim listenin kazanmaması için bizzat çalıştı. Ama seçim sonuçları işveren için bir hezimet oldu. Bu seçimden bir gün sonra da büyük yolsuzlukların olduğu kooperatif'in seçimleri vardı. Bu seçime diğer seçimlerden edindiğimiz tecrübelerden de yararlanarak daha kararlı bir şekilde girdik. Sosyal-faşistler de seçime girdiler. Ama onların önerdikleri isimler ancak 15 oy alınca çılgına döndüler. Seçim yerini seçim bitmeden terketmek zorunda kaldılar. Bu seçimi de büyük bir oy farkıyla kazanıp sosyal-faşistlere ikinci bir darbeyi indirmiş olduk. Şimdi önümüzde çok daha büyük bir görev durmaktadır. Halen sendika yönetiminde olan Zain grubunun devrilmesidir. Amacımız onun devrilmesiyle sınırlı değildir. Onun yerine devrimci işçilerin oluşturduğu bir şubedir.

Bugün ekonomik-sendikal mücadelemizde DSM'den başka gerçek önderlik yoktur, yaşadığımız deney ve tecrübeler bize bunu kavrattı.

DSM taraftarları

RESMİ VE SİVİL FAŞİST ÇETELER ADANA GÜNEY SANAYİ FABRİKASINDA TERÖR ESTİRİYOR

25.12.1979 Salı günü sivil faşistler devrimcileri fabrikaya sokmamak için harekete geçtiler. Sivil çeteler fabrikanın içinde ve üst katta yerleşip devrimcileri içeri almamaya karar vermişlerdi. Devrimcilerin içeri girmek istemeleri üzerine çatışma çıktı.

Hemen sivil çetelerin imdadına yetişen resmi ve sıkıyönetim kuvvetleri fabrikaya gelerek, dışarda biriken ve işbaşı yapmak isteyen işçilerin üzerine ateş etmeye başladı. Taş ve sopalarla cevap verildi. 30 dakika kadar süren çatışmada 2 işçi yaralandı ve birçok işçi tutuklandı.

DSM taraftarları

Anadolu Hisarı Halat Fabrikası:
TEKSİF PATRONLARI KAPİTALİSTLERİN KADER ARKADAŞIDIR

Teksif patronları imzaladıkları toplusözleşmeyle işçileri aşağılık bir şekilde sattı. Teksif patronları kapitalistlerin kader arkadaşlarıdırlar. Bu nedenle işçiler onlardan farklı birşey bekleyemezlerdi.

Şimdi de yüzlerine "devrimci sendikacılık" maskesi takan Tekstil'in sendika patronları sahnede. Onların Teksif patronlarından özünde farkları yoktur. Onlar da Tekstil işçilerini önümüzdeki günlerde satacaklardır. Tekstil'in sendika patronları şimdi işçileri nasıl satacakları planlarını yapmakla meşguller.

Anadolu Hisarı Halat Fabrikasında DSM'li işçiler Tekstil patronlarının işçileri alçakça satma planlarını teşhir etmekte, işçileri mücadeleye çağırmaktadırlar. DSM geçtiğimiz günlerde fabrikada bir bildiri dağıtmıştır. Bildiride işçilere görevleri en özlü şekilde şöyle tarif edilmektedir:

"Ürettiğimiz halatlar bize örnek olmalıdır. Tek tek ipliklerden ortaya çıkan halat nasıl tonlarca yüke karşı koyuyorsa, biz işçilerin DSM'de birleşmesi de kapitalist işveren ve sendika patronları karşısında ürettiğimiz halat gibi olacaktır. Güçlü olan biziz. Burjuvazi güçsüzdür. Yeter ki biz gücümüzü bilelim, kendimize ve DSM'ye güvenip mücadelede kararlı olalım."

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Afganistan'ı işgali ve revizyonistlerin düşen maskesi

Sovyet sosyal-emperyalistleri orduları ve tanklarıyla Afganistan'da.

Geride bıraktığımız yılın son günlerinde bütün dünya yeni bir olayla sarsıldı: Sovyet sosyal-emperyalistleri Afganistan'da bir darbeyle Hafızullah Amin'i devirdi ve bu ülkeyi işgale giriştiler. Bu faşist işgal "sosyalizm" maskeli bu emperyalist devletin saldırgan, halk düşmanı yüzünü bir kez daha göstermektedir.

Sovyet sosyal-emperyalistleri Afganistan'ı Ortadoğu'da önemli bir yerde bulunduğu için, bu petrol bölgesinde hakimiyet kurabilmek için işgal ettiler. Ortadoğu'da, rakipleri ABD ile aralarındaki rekabetin iyice kızıştığı şu günlerde bölgede avantajlı bir mevzi elde etmeyi amaçlıyorlardı. Şimdi Afgan halkının üzerine napalm bombaları yağdırarak, kan ve terörle ülkede tutunmaya çalışıyorlar.

Sosyal-faşist Brejnev ve ortaklarına bakılırsa Rusya Afganistan'ı "çağrıldığı", "davet edildiği" için işgal etmiş! İşleri bitince de askerlerini geri çekeceklermiş! Yine aynı martaval. Brejnev 1968'de Çekoslavakya'yı işgal ederken de buna benzer bahaneler ileri sürmüştü. Ama Çekoslavakya üzerindeki faşist işgal hâlâ sürüyor. Zaten her saldırgan emperyalist, girişeceği saldırıya mutlaka bir kulp takar, bir mazeret bulur. Örneğin Hitler de Çekoslavakya'yı işgal ederken Çeklerin kendilerinden yardım istediğini ileri süren düzmece bir mektup hazırlatmıştı. Ama sonunda Çekoslavakya halkı Nazileri önlerine katıp kovalamış, ülkelerinden sürüp atmışlardı.

Sosyal-emperyalistleri de Afganistan'da aynı son bekliyor.

Peki ülkemizde revizyonist Maden-İş yöneticileri ve tüm sosyal-faşist şebeke bu olaya ne dedi? Nasıl bir tepki gösterdi?

Akıl almaz birşey ama onlar bu işgale "Afganistan devriminde yeni bir aşama" adını verdiler. Yüzsüzlüğün, uşaklığın bu kadarı da az bulunur. Peki bu aynı revizyonistler Taraki'yi (daha önceki yönetimi) deviren Hafızullah Amin'e de alkış tutmamışlar mıydı? Olsun. Ne farkeder. Brejnev ne derse o olur. Yarın Babrak Kamal da (yeni yönetim) uşaklık görevini yerine getirmezse onu da bir kenara atmakta da tereddüt etmezler. Afganistan'ın işgaline karşı tavırlarından sosyal-faşist Maden-İş patronlarının "devrim", "sosyalizm" derken neyi kastettikleri çok iyi anlaşılıyor.

Peki bu arada ABD ile Çin'in döktüğü sahte göz yaşlarına ne demeli? Hindiçini halklarının üzerine kan ve ateş yağdıran ABD emperyalistlerinin, daha dün Vietnam halkına karşı faşist, Hitlervari bir saldırıya girişen Çin sosyal-emperyalistlerinin şimdi Afganistan halkının savunucusu kesilmelerine kim inanır? Bütün bu olaylar tüm emperyalistlerin saldırgan ve halk düşmanı olduğunu gösteriyor. Onların "barış", "silahsızlanma" gibi masallarının sahteliğini açığa çıkarıyor. Ama onlar emperyalist hegemonya planlarının karşısında Afganistan ve İran halklarını ve tüm ilerici halkları bulacaklardır. Günümüzde artık hiçbir emperyalist hesap çarşıya uymuyor. Halklar bunları hep boşa çıkarıyor.

İŞÇİ SINIFININ ÖLÜMSÜZ ÖNDERİ STALİN'İN 100.DOĞUM YILDÖNÜMÜ BÜTÜN DÜNYADA KUTLANDI

Geçtiğimiz 21 Aralık günü, dünya işçi sınıfının en değerli ve seçkin önderlerinden J.V.Stalin'in doğumunun 100. yıldönümüydü. Bu vesileyle tüm dünyadaki devrimci işçiler, komünistler 1979 yılını "Stalin Yılı" ilan etmişlerdi ve bütün yıl boyunca buna uygun faaliyetler, yayınlar, toplantılar...vb.) yürüttüler. 21 Aralık günü de başta bugün tek sosyalist ülke olan Arnavutluk'ta olmak üzere gerçek komünistler ve devrimci işçiler önderliğinde dünya çapında Stalin'in doğumunun 100. yılını kutlama toplantıları yapıldı. Ülkemizde de çeşitli fabrikalarda, okullarda, semtlerde bu kutlama toplantıları devrimci işçiler, komünistler önderliğinde gerçekleştirildi. J.V.Stalin'in tüm dünyada böylesine büyük bir coşkuyla anılmasının, 79 yılının "Stalin Yılı" ilan edilmesinin nedeni neydi? Bu büyük insan işçi sınıfına hangi hizmetlerde bulunmuştu, onu proletaryanın yetiştirdiği eşsiz komünistler - den biri yapan özellikleri nelerdi?

"İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olmalıdır" ilkesinden hareketle Stalin bütün ömrünü işçilerin bilinçlenmesi, örgütlenmesi, burjuvazinin kölelik zincirlerinden kurtuluşu için mücadeleye adadı. 1879 yılında Gürcistan'ın Gori köyünde yoksul bir ailenin oğlu olarak dünyaya gelen Stalin, henüz 19 yaşındayken Rus Sosyal- Demokrat (Komünist) İşçi Partisi saflarına katıldı ve bundan sonra tüm yaşantısını Partiyle birleştirdi, bütün yeteneklerini, tüm yaratıcılığını Partinin hizmetine sundu. Çarlık Rusyasının ağır baskı koşulları altında mücadelesini sürdüren Stalin en zor görevlerin üstesinden geldi işçileri aydınlattı, örgütledi; gizli gazeteler yayınladı. Buna engel olmak isteyen Çarlığın yasaklarını tanımadı. Polis takibinden kurtulmak için çeşitli takma isimlerle dolaşan Stalin tam 7 kez Sibirya'ya sürgüne gönderildi, fakat her seferinde sürgünden kaçarak tekrar Parti çalışmalarının başına döndü. 1917 yılında Rus işçi sınıfını kapitalist kölelikten kurtaran, Rusya'da insanın insanı sömürmesine son veren ilk sosyalist devrim zafere ulaştı. Stalin tüm dünya işçileri ve ezilen halkları için büyük bir ilham kaynağı olan 1917 Sosyalist Ekim Devrimi - nin örgütlenmesine Lenin'le birlikte katıldı. 1924 yılında yüce öğretmen Lenin'in ölümüyle Parti ve Sovyet hükümetinin başkanlığına getirildi ve 1953 yılında ölene dek bu görevde kalarak Sovyetler Birliği politikasına yön verdi.

O yıllarda dünyanın ilk ve tek sosyalist ülkesi olan Sovyetler Birliği tüm burjuva dünyanın, emperyalist ülkelerin çok yönlü baskısı altındaydı. Dünya burjuvazisi her yönden, ekonomik, mali, askeri, siyasi, kültürel yollarla, ajanları aracılığıyla ... vb. baskı uyguluyor, Sovyetler Birliği'nde dalgalanan proletaryanın bayrağını yere indirmeye çalışıyordu.

Ancak Stalin önderliğinde Sovyet proletaryası ve halkı sosyalizmin bayrağını daima yüksekte tuttu, tüm emperyalist ablukaya rağmen boyun eğmedi, sosyalizmi başarıyla inşa etti. Çürüyen, köhnemiş, asyai Çarlık Rusyası; daima ilerleyen, sömürünün ortadan kaldırıldığı, mutlu insanların Sosyalist Sovyetler Birliği haline getirildi. Öyle ki, 1930-40 yılları arasında tüm kapitalist dünya enflasyon, işsizlik ve açlığın kol gezdiği ağır buhran şartları altında kıvranırken Sosyalist Sovyetler Birliği yüksek bir gelişme gösteriyor, kalkınma hızı ve halkın refah düzeyi süratle büyüyordu. Bu "mucize"nin yaratıcısı izlediği doğru Marksist-Leninist siyasetle Stalin, Stalin önderliğinde komünist Partisi ve Stalin önderliğinde kahraman Sovyet proletaryasıydı.

Dünya kapitalizmi ağır buhran şartları altında çöküşe giderken bir yandan da dişinden tırnağına silahlanıyor, emperyalistler dünyanın yeniden paylaşılması için savaşa hazırlanıyorlardı. Almanya, İtalya ve Japonya ise faşist diktatörlükle yönetiliyordu.

Faşizmin tüm dünyayı ele geçirme, Sosyalist Sovyetler Birliğini yutma, sosyalizmi çökertme planları Stalin önderliğinde tüm dünya ilerici güçleriyle birlikte yere çalındı. Sovyet proletaryası ve emekçi halkı ülkelerini istila eden Alman faşistlerine karşı topyekün, kahramanca savaşlarla büyük bir zafer kazandı. Bu zafer, aynı zamanda Stalin önderliğinde tüm dünya ilerici güçlerinin faşizme karşı zaferleriyle birleşerek faşizmin dünya çapında yıkılması, pekçok Doğu Avrupa ülkesinde halk devrimlerinin gerçekleştirilerek sosyalizme ilerlenmesi sonucunu doğuruyordu.

Dünya burjuvazisi faşizme başvurarak giriştiği bu savaşta gözde silahı faşizmin yıkımı ve pek çok yeni ülkenin sosyalizm safına geçmesiyle karşı karşıya kaldı. Bu savaşta dünya burjuvazisine güçlü bir şamar indiren Stalin tüm burjuvaların korkulu rüyası, başlarında dolaşan bir kâbustu ve hâlâ da öyledir. Bu yüzden onlar Stalin'e dün de bugün de azgınca saldırıyorlar. Onu bir diktatör, bir cani olarak göstermeye, işçi sınıfının Stalin'e karşı duyduğu sempatiyi öldürmeye çalışıyorlar.

Bugün Sovyetler Birliği'nde Stalin'den sonra iktidarı ele geçirerek Sovyetler Birliği'ni emperyalist bir ülkeye dönüştüren Sovyet revizyonistlerinden, Maocu Çin revizyonistlerine, Titocu Yugoslav revizyonistlerinden kendisine Avrupa "komünisti"diyen azılı revizyonistlere kadar tüm revizyonistler ve tüm kapitalistler Stalin'e kara çalmakta, onun işçi sınıfına büyük hizmetlerini gözlerden gizlemekte yarışıyorlar.

Ancak Stalin dünya proletaryasının kalbine kazınmıştır. Ölümünden önce olduğu gibi ölümünden sonra da hiçbir saldırı onun işçi sınıfı gözündeki değerini azaltmayı başaramamıştır, başaramayacaktır da.

Sınıfının davası için insanlığın her türlü haskı ve aşağılanmadan kurtarılması, sosyalizm ve komünizm için çalışmak ve savaşmak isteyen her işçi Stalin'in eserlerinden ve mücadelesinden öğrenmelidir.

YAŞASIN STALİN!
YAŞASIN SOSYALİZM!

İNGİLTERE:

90 BİN ÇELİK İŞÇİSİ GREVDE

İngiltere'de Çelik Sanayiinde çalışan 90 bin işçi greve gitmiştir. İşçilerin greve gitmesinin nedeni buhranın arttığı, hayat şartlarının daha da kötüleştiği, enflasyonun hızının %17'yi aştığı bir dönemde kapitalist patronların işçilere %6'lık bir zam vermesidir. Çelik işçileri bu gülünç artışa boyun eğmeyerek, buhranin yükünü çekmeyi kabullenmiyerek ücret artışı talebinde bulunmaktadırlar. İşçi düşmanı Thatcher hükümetini ve Çelik işletmeleri yöneticilerini telaşa düşüren grev giderek yaygınlaşmaktadır. Grevi Demiryolu ve Dok(Gemi Yapım Sanayii) işçileri de desteklemektedir.

İngiltere'de Çelik işkolunda 1926'dan beri yapılan bu ilk grev ülke ekonomisini felce uğratarak kapitalistlere büyük kayıplar verdirmektedir. Daha önce Thatcher hükümeti yaptığı açıklamasında Çelik Sanayiinden 1980'den itibaren 53 bin işçiyi işten atarak üretimi azaltacağını belirtmişti. Ancak 90 bin çelik işçisinin başlattığı grev onların planlarını suya düşürdü. Hükümetin İngiliz proletaryasına azgınca saldırması, kapitalist buhranın yükünü işçi sınıfına yıkmaya çalışması ve işçi sınıfını açlığa, yoksulluğa terketmesi cevapsız kalmıyor. İngiliz işçi sınıfı mücadelesindeki kararlılığı ile, edindiği deney ve tecrübelerle bu vahşi ve alçakça sömürüye karşı nasıl bir mücadele verilmesi gerektiğini kavramıştır. O bunu bugünkü mücadelesiyle ispatlamaktadır.

Devrimci Sendika Muhalefeti 15. Günlük Siyasi Gazete. Sahibi: Yılmaz Arıkan, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Mehmet Ali Yanmaz, Yönetim Yeri: Kemeraltı, Hacılar İşhanı Kat: 2/212, Ödeme Adresi: D.S.M. Gazetesi, Ziraat Bankası İzmir Merkez Şubesi Hesap No: 392-İZMİR Haberleşme Adresi: P.K. 28 İkiçeşmelik-İZMİR Abone Şartları 6 Aylık: 120 TL., Yıllık: 240 TL., Yurtdışı iki katıdır. Basıldığı Yer: Tatbiki Sanatlar Matbacılık ve Ambalaj San. Koll. Şti. İSTANBUL

Baskı Tarihi: 16 Ocak 1980

Maraş katliamı tüm yurtta güçlü bir şekilde lanetlendi

HALKIN BİRLEŞİK DEVRİMCİ MÜCADELESİ ORDU VE POLİS GÜÇLERİNİ DİZE GETİRDİ

24 Aralık günü, Maraş katliamının 1. yıldönümünde sıkıyönetim generallerinin günler boyu süren tehditlerine, o gün caddelere ve alanlara doldurdukları panzerler, tanklar, ordu ve polis güçlerine rağmen katliam bütün yurtta güçlü bir şekilde lanetlendi. Fabrikalar, iş yerleri, okullar ve sokaklarda faşist diktatörlüğe, sıkıyönetime karşı özgürlük ve sosyalizm isteği haykırıldı.

Polis ve askerler katliamı protesto eden göstericilere azgınca saldırdı, ateş açtı. Protestoları bastırabilmek için okulları işgal eden öğrencilere, protesto gösterileri düzenleyenlere panzerle, gaz ve sis bombalarıyla saldırdılar.

Ancak halkın birleşik devrimci mücadelesi bütün gerici barikatları çiğnedi geçti. Sıkıyönetim paşalarının tehditleri, yönetici sınıfların aldığı bütün karşıdevrimci tedbirler özgürlük ateşini boğmaya yetmedi.

Generaller TRT, basını kullanarak direnişçilerin "bir avuç" olduğu, "duruma hakim olduklarını" sahtekârlıklarını yaydılar. Ülke çapında dersleri kesen öğretmenlerin sayılarını az gösterebilmek için binbir dereden su getirdiler. Generallerin bütün bu çabalar sadece ve sadece acz içinde olduklarını belgelemekten öteye gitmiyordu. Halkın güçlü eylemleri tüm karşı-devrimcilere en iyi cevabı veriyordu.

İSTANBUL

Başta İstanbul proletaryası olmak üzere emekçiler, öğretmenler, öğrenciler Maraş katliamını protesto eden seslerini yükselttiler. Profilo, Lombardin işçileri toplantılar düzenlediler. Yönetici sınıflara, faşist devlete, baskı ve zorbalığa kinlerini dile getirdiler. Şişli, Levent ve Bağlarbaşı işyerlerine bağlı binlerce İETT işçisi yarım saat işi bıraktılar. Birçok okulda öğretmenler derslere girmediler. Üniversite ve orta okul öğrencileri forumlar yapıp, gösteriler düzenlediler. Ordu ve polis güçleri öğrencilerin üzerine ateş açtı. PTT emekçileri işi yavaşlatarak, Selimiye Kışlasında tutuklu bulunan yüzlerce devrimci, ilerici açlık grevi yaparak katliamı lanetlediler. İstanbul, paşaların ve parababalarının yüreğine korku salan seslerle inliyordu o gün.

ANKARA

Generaller ve polis şefleri 24 Aralık günü protestoları önlemek için Ankara'nın köşesine bucağına tankını, tüfeğini, askerini, polisini yığmıştı. Generallerin korktuğu başına geldi. Ders Aletleri Yapım Merkezi ve EGO işçileri devrimci işçiler önderliğinde toplantılar düzenlediler. Birçok Bakanlıkta memurlar yemek boykotları yapıp, saygı duruşlarında bulundular. Esnaflar dükkânlarını açmadı. Öğretmenler ders yapmadı. Öğrenciler okullarını işgal ederek devrimci sloganlar haykırdılar. Polis ve ordu güçleri sıkıyönetim komutanlarının salyalı ağızlarıyla verdikleri emirlerle öğrencilerin, Ankara meydanlarında protestolarda bulunan göstericilerin üzerine azgınca saldırdı. Ankara Yıldırım Beyazıt Lisesinde öğrenciler Marksist-Leninistler önderliğinde panzerlere ve kurşunlara yiğitçe direndi, pes etmedi. Binlerce kişi gözaltına alındı, karargâhlara götürüldü.

İZMİR

Binlerce işçi şartelleri indirdi. Tariş Üzüm işletmelerinde 1 ve 2 nolu işyerlerini işgal ettiler. Sümerbank, Tariş İplik fabrikası, Tariş Pamuk Depolama, Ödemiş Tekstil'de 1 saat üretimi durdurdular. Öğretmenler ve öğrenciler dersleri boykot ettiler.

KARS

İşçiler, esnaflar, öğretmenler, öğrenciler tüm hayatı durdurarak katliamı güçlü bir şekilde protesto ettiler.

ADANA

Çukobirlik, Paktaş ve Sümerbank işçileri üretimi durdurarak, öğrenciler boykot yaparak, gösteriler düzenleyerek katliam lanetlendi. 24 Aralık günü Türkiye'nin dört bir tarafında binlerce insan ayağa kalktı. Tunceli'de katliamı protesto eden halk askerlerle çatıştı. Ayrıca Artvin, Ordu, Giresun, Bursa, Balıkesir, Zonguldak, Denizli, Antalya, Mersin, Tarsus ve Gaziantep'te çeşitli direnişler ve eylemler oldu.

Maraş katliamını protesto etmek için yükselen sesler özgürlük isteğinin ne kadar güçlü olduğunu ve birleşip mücadeleye atılan halkın devrimci eylemi karşısında paşaların, yönetici sınıfların barikatlarının ne kadar kof olduğunu gösteriyor. Zafer birleşik devrimci mücadeleye atılan halkın olacaktır.

— İŞTE ÖRNEK BİR SINIF DAYANIŞMASI —

BİNLERCE TEKEL İŞÇİSİ TEK BİR YUMRUK GİBİ KENETLENDİ

İstanbul Tekel işyerlerinde 15 gün önce başlayan direniş devam ediyor. Cibalı Tütün Fabrikası işyeri temsilcisinin MHP'li faşistler tarafından öldürülmesi üzerine başlayan direniş genişlemektedir. Direniş Cevizli Sigara Fabrikasına, Ambalaj Fabrikasına, Üsküdar Yaprak Tütün İşleme Fabrikasına ve Topkapı'daki 9 Tekel deposuna sıçramış durumda. Diğer illerdeki Tekel işleme ve fabrikalarında ve İstanbul'da Tekel'e ait çeşitli işleme ve fabrikalarda dayanışma için direnişler, yemek boykotları yapılıyor. Şimdi Tekel işçileri tüm işçi sınıfına parlak bir sınıf dayanışmasının, birlikte mücadelenin örneğini veriyorlar.

Bu örnek direniş karşısında burjuvazi, hakim sınıflar süngülerini Tekel işçilerine çevirdiler. Direnişteki fabrikaların çevresine yığdıkları ordu birliklerinin yanısıra sıkıyönetim generalleri Tekel işçilerinin direnişi üzerine bir de bildiri yayınladı. Generaller işçileri uyararak direnişe son vermedikleri taktirde işten atılacakları, direnişte geçen günlerin ücretlerinin ödenmeyeceği tehdidini savurdu. Generaller işveren gibi işçilere işten atılma sopası sallıyorlar. Onlar Adana Tekel'de daha da ileri giderek bizzat fabrikayı yönetmeye başlamışlar, her makinanın başına birer mavi bereli dikmişler ve işkence tezgâhlarını fabrikanın içine kadar sokmuşlardır.

Sıkıyönetim generallerinin, ordu kuvvetlerinin, kapitalist patronların, hakim sınıfların hizmetinde olduğunu, görevlerinin işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini bastırarak, seslerini kısarak burjuvazinin daha rahat, daha çok sömürüsünü sağlamak olduğu Tekel işçilerinin mücadelesinde bir kez daha ve açıkça ortaya çıkmıştır. Onların asayişi sağlama dedikleri şey işte budur; işçi sınıfının mücadelesi önüne geçmek, süngü ve dipçikle mücadeleyi bastırmaktır.

Ancak generallerin bu tehditleri, fabrika kapılarına yığdıkları askeri birlikler Tekel işçilerini geriletemedi. Onlar saflarını genişleterek, dayanışmanın yeni yeni örneklerini vererek direnişlerini sürdürüyorlar.

Tekel işçileri son iki yıl içinde saflarından 7 şehit verdi. MHP'li faşistler pekçok işyerinde olduğu gibi Tekel'de de burjuvazinin işçilere boyun eğdirme, onları teslim alma isteklerini bizzat uygulamaya çalıştılar, Tekel'de faşist işgali gerçekleştirmek için pekçok saldırı düzenlediler. Ancak Tekel işçilerine boyun eğdiremediler. İşçiler dün de bugün de faşist çetelere direndiler, direniyorlar.

Faşistlerle işbirliği halindeki Tek Gıda-İş sendika patronları bu direnişte hain yüzlerini bir kez daha ortaya serdiler. Direnişin haksız olduğunu belirterek onlar işçilere açıktan direnişi bırakma çağrısı yapmakla kalmadılar, bizzat grev kırıcılığına soyundular. Gıda-İş patronları ise işçiden yanaymış, direnişi desteklemiş gibi gözükmekle birlikte direnişi bastırmaya, pasifleştirmeye, işçilerin mücadele isteğini söndürmeye çalışıyorlar, sinsi manevralar yapıyorlar.

Ne generallerin baskıları ne işverenin 17. Madde tehdidi, ne de sendika patronlarının hainlikleri işçileri bu haklı mücadeleden döndüremiyor. Tekel işçileri birbirlerine daha sıkı kenetlenerek dayanışmalarını artırarak tüm işçi sınıfı ve emekçilere örnek oluyorlar.